

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 7507/2025
16.07.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирјана Никшић, адвокат из ..., против тужене ББ ПР, Агенција за консалтинг пословне стране Ниш из Ниша, Медијана, чији је пуномоћник Филип Домазет, адвокат из ..., због повреде ауторског права, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж4 124/23 од 19.12.2024. године, у седници одржаној 16.07.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж4 124/23 од 19.12.2024. године у усвајајућем делу и делу одлуке о трошковима поступка.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж4 124/23 од 19.12.2024. године ставом првим изреке, преиначена је пресуда Вишег суда у Београду П4 460/22 од 30.05.2023. године у ставу првом изреке, и утврђено да је тужена повредила ауторска права тужиоца на тај начин што је на интернет порталу који се налази на интернет домену <http://poslovne-strane.co.rs/industrija/proizvodnja-hleba-sveze-peciva-ikolaca/pekara-...-021>, неовлашћено јавно саопштила у измењеној и непотпуној форми фотографију тужиоца „хлеб“, на начин који омогућује појединцу индивидуални приступ ауторском делу са места и у време које он одабере, без назначења имена тужиоца као аутора фотографије. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке и тужена обавезана да тужиоцу на име накнаде штете због повреде ауторског права учињене на web порталу који се налази на интернет домену <http://poslovne-strane.co.rs/industrija/proizvodnja-hleba-sveze-peciva-ikolaca/pekara-...-021>, исплати и то: на име накнаде нематеријалне штете због повреде моралног права аутора – права на назначење имена аутора и права на заштиту интегритета дела износе од по 15.000,00 динара, на име накнаде материјалне штете – право на јавно саопштавање, укључујући

интерактивно чињење дела доступним јавности 52.775,14 динара, све са законском затезном каматом на ове износе од 30.05.2023. године до исплате, а тужбени захтев за накнаду материјалне штете одбијен је за износ од 21.242,93 динара са законском затезном каматом од 30.05.2023. године до исплате. Ставом трећим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу трећем изреке и утврђено да је тужена повредила ауторска права тужиоца на тај начин што је на интернет порталу који се налази на интернет домену <http://poslovne-strane.com/pekara-...-021/#twoinformacije>, неовлашћено јавно саопштила у измењеној и непотпуној форми фотографију тужиоца „хлеб“ на начин који омогућује појединцу индивидуални приступ ауторском делу са места и у време које он изабере, без назначења имена тужиоца као аутора фотографије. Ставом четвртим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу четвртим изреке, тако што је тужена обавезана да тужиоцу на име накнаде штете због повреде ауторског права учињене на веб порталу који се налази на интернет домену <http://poslovne-strane.com/pekara-...-021/#twoinformacije>, исплати на име накнаде нематеријалне штете због повреде моралног права аутора – права на назначење имена аутора и права на заштиту интегритета дела износе од по 15.000,00 динара, на име накнаде материјалне штете због повреде имовинског права – права на јавно саопштавање, укључујући интерактивно чињење дела доступним јавности 70.366,86 динара, са законском затезном каматом на ове износе од 30.05.2023. године као дана пресуђења до исплате, а тужбени захтев за накнаду имовинске штете од 28.323,90 динара са законском затезном каматом од 30.05.2023. године до исплате је одбијен као неоснован. Ставом петим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у петом ставу изреке првостепене пресуде и тужена обавезана да тужиоцу накнади износ од 195.675,68 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом шестим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка од 67.425,68 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о посебној по члану 404. ЗПП.

Тужилац је поднео одговор на ревизију и поставио захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Ревизија је дозвољена у смислу одредби члана 214а став 4. Закона о ауторским и сродним правима („Службени гласник РС“, бр. 104/09.. 66/19) и члана 403. став 2. тачке 1. и 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 10/23), па је Врховни суд испитао побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је професионални фотограф, аутор фотографије „хлеб“ настале 26.03.2009. године у пекари у Београду, у улици Џорџа Вашингтона. Дана 20.04.2009. године на сајту politika.rs објављен је чланак „килограм хлеба тежак 500 грама“, уз који је објављена фотографија тужиоца потписана са фото АА. Тужена се бави рекламирањем пословних субјеката на својим порталима и корисник је интернет домена: www.poslovne-strane.co.rs и www.poslovne-

strane.com. На страницама означеним у изреци побијане пресуде саопштена је предметна фотографија у оквиру рекламе пекаре „... 021“ из Новог Сада, на адреси ... . Фотографија је објављена без имена аутора и исечена је. Туженој је рекламни материјал заједно са фотографијом доставио клијент и она је имала слободу одлучивања у вези саопштавања. Фотографија је била на интернет порталу означеном у првом ставу изреке у току 2018, 2019. и 2020. године, а на порталу означеном у ставу трећем изреке током 2018, 2019, 2020. и 2021. године, за који период је утврђена и досуђена накнада за коришћење у складу са ценовником УЛПУДУС.

Са полазиштем на наведено утврђење, као и да тужена није имала сагласност тужиоца као аутора фотографије за објављивање, другостепени суд пресуду у усвајајућем делу заснива на одредбама чланова 2, 8, 9, 15, 16, 17, 19, 20, 30, 204. и 205. Закона о ауторским и сродним правима, налазећи да је тужена у обавези да тужиоцу накнади спорну материјалну штету према ценовнику УЛПУДУСА и нематеријалну штету према критеријумима из члана 200. Закона о облигационим односима.

По становишту Врховног суда, правилно је другостепени суд применио материјално право, када је побијаним делом пресуде делимично усвојио постављени тужбени захтев.

Законом о ауторским и сродним правима („Службени гласник РС“, бр. 104/09 ... 66/19), прописано је да је аутор физичко лице које је створило ауторско дело; да се аутором сматра лице чије је име приликом објављивања дела наведено; да је аутор дела носилац ауторског права (члан 9. ставови 1.-3.); да аутор има искључиво право да његово име буде назначено на сваком примерку дела, односно наведено приликом сваког јавног саопштавања дела, изузев ако је то, с обзиром на конкретни облик јавног саопштавања дела, технички немогуће или нецелисходно (члан 15.); аутор има искључиво право да штити интегритет свог дела – да се супроставља јавном саопштавању свог дела у измењеној или непотпуној форми (члан 17. тачка 2.); аутор има право на економско искоришћавање свог дела, као и дела које је настало прерадом његовог дела (члан 19. став 1.); повреда ауторског или сродног права представља неовлашћено вршење било које радње која је обухваћена искључивим правом носиоца ауторског или сродног права, неплаћање накнаде прописане овим законом или уговором, као и на извршавање других обавеза према носиоцу ауторског или сродног права, прописаних овим законом (члан 204.); у случају повреде ауторског права тужилац може тужбом да захтева нарочито: 1) утврђење повреде права или озбиљне претње да ће право бити повређено и накнаду имовинске и неимовинске штете (члан 205. став 1. тачке 1. и 3.).

Наводима ревизије тужена не побија правилност утврђених чињеница, па када је у конкретном случају утврђено да је приликом првог објављивања на фотографији било назначено име тужиоца као аутора, а да се тужена професионално бави рекламирањем пословних субјеката и има слободу одлучивања у вези саопштавања информација и записа, правилно су примењене меродавне материјалноправне одредбе.

Неосновано се ревизијом указује да је тужилац у смислу члана 98. став 1. Закона о ауторским и сродним правима имао обавезу да докаже да је носилац ауторских права у време објављивања фотографије коришћене у рекламном материјалу. Наиме, по наведеној одредби ако је аутор створио дело током трајања радног односа извршавајући своје радне обавезе, послодавац је овлашћен да то дело објави и носилац

је искључивих имовинских права на његово искоришћавање у оквиру своје привредне делатности у року од 5 година од завршетка дела, уколико општим актом или уговором о раду није друкчије одређено. У конкретном случају, фотографија је први пут објављена 20.04.2009. године, од ког времена је протекао рок од 5 година до првог неовлашћеног објављивања од стране тужене, па је по члану 231. ЗПП терет доказивања чињенице да тужилац нема ауторска права био на туженој.

Не може се прихватити ни навод ревизије да тужена није правилно означена као странка у смислу члана 79. став 1. ЗПП, имајући у виду да је тужена у материјалноправном односу са тужиоцем као предузетник, а у таквој ситуацији странка је правилно означена када су означени како власник, тако и назив радње. На исти начин тужена је себе означила у пуномоћју, којим је пуномоћника адвоката овластила да је заступа у овој парници.

Најзад, пошто се тужена професионално бави рекламирањем и овлашћена је да одлучи у којој садржини ће објавити рекламу, степен пажње који је била у обавези да покаже је повећан и одговара стандарду доброг стручњака из члана 18. став 2. Закона о облигационим односима. Стога, нису испуњени услови из члана 177. Закона о облигационим односима који би искључили, односно ограничили обавезу тужене да тужиоцу накнади спорну штету.

Висина штете правилно је утврђена у смислу одредби чланова 189. и 200. Закона о облигационим односима.

Пошто наводи одговора на ревизију нису били потребни за доношење одлуке Врховног суда, на основу одредби чланова 165. став 1. и 154. ЗПП, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**